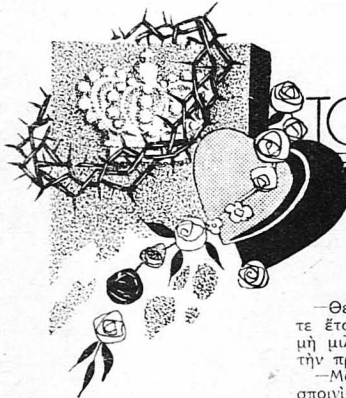

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

[Αδθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, χήρας του άλησμονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — 'Απαγορεύεται η άναδημσίευσις]

Ζ'.
—Θεέ μου!... Μήν τρέχετε έτσι. Καί πρό πάντων μή μιλάτε. 'Εχετε όλη σας την προσοχή στο τιμόνι...
—Μά γιατί τρομάζετε, δεσποινίς 'Ασπασία;

—Δέν τρομάζω, 'Υψηλότατε, 'Αηουχό.
—Δέν έχετε εμπιστοσύνη σέ μένα;
—Μεγάλη, 'Εν τούτοις...
—'Εν τούτοις;
—Τό κακό έρχεται ξαφνικά, χωρίς νά τό περιμένη κανείς, χωρίς νά τό προβλέπη, παρ' όλη την επίδειξίότητα του οδηγού του αυτοκινήτου.

Μά ό 'Αλέξανδρος, παρ' όλα ταύτα, δέν λιγότευτε τό δρόμο του αυτοκινήτου του.

'Ερριχνε ένα βλέμμα στη δίδα Μάνου, ένα βλέμμα έκφραστικό, πούλεγε πολλά, και έξακολουθούσε νά πετά, μέ τό αυτοκίνητό του, άναμεσα στους 'Αττικούς κάμπους.

Καί τό βλέμμα του ατό ήταν θαυματουργό, μπορεί νά πή κανείς. Καθούχαζε την δεσποινίδα 'Ασπασία...

Κι' έξακολουθούσαν τό δρόμο τους, μεθυσμένοι από τόν ίλιγγο, υαστίζόμενοι άπ' τόν ψυχρό άνεμο της έξοχής, πετώντας, μή έγυγίζοντας τη γη.

'Η αγάπη τους τους έδινε φτερά.
'Ήσαν πειά τρελλά έρωτευμένοι ό ένας μέ τόν άλλο. 'Η αγάπη τους, ήταν μεγάλη, ιδανική, άκατανίκητη. 'Ήταν άπ' τις αγάπες εκείνες πού τίποτε δέν μπορεί νά τις καταβάλη, πού μένουν άλησμονήτες, πού περνούν στην ιστορία, ύποδειγματικές, συγκλονιστικές, όνειρώδεις.

Δέν είχαγ μιλήσει ποτέ για τό αίσθημα πού πλημμύριζε την καρδιά τους, ό ένας στον άλλο.

Τό φύλαγαν κρυφό άπ' όλους.
'Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος είχε καρδιά μικρού παιδιού. Δέν τολμούσε νά πη στην 'Ασπασία εκείνο πού αίσθανόταν γι' ατό.

Τό ίδιο συνέβαινε και μέ τη δίδα Μάνου. Ποτέ δέν θ' άνοιγε τά χείλη της, ποτέ δέν θά μιλούσε για τό μεγάλο της έρωτα, άν πρώτος άργότερα δέν της μιλούσε σχετικώς ό 'Αλέξανδρος.

'Αν δέν μιλούσαν όμως τά χείλη, μιλούσαν τά μάτια. Τά μάτια, πού είνε, πολλές φορές, πιο φύλαρα από τη γλώσσα των ανθρώπων.

Κι' έλεγαν πολλά τά μάτια τών δυό έρωτευμένων. 'Ήσαν οι καθρέφτες της ψυχής των, πάνω στην άσημεία διαίγεια των όποιων έρρόδιζε η φλόγα του μεγάλου των έρωτος.

Πόσες φορές, κατά τις ίλιγγιώδεις των αυτοκινητοδρομίες, δέν έσφιζε η 'Ασπασία Μάνου, άνήουχη και τρομαγμένη τό χέρι του πρίγκηπου!

Καί πόσα δέν έλεγε τό σφιξιμο εκείνο, σφιξιμο φόβου μά και λαχτάρας έρωτικής!...

Κατά τις στιγμές αυτές του κινδύνου, γοργές ματιές και μισόλογα, άφηναν νά ματαόεται τό μουσικό της καρδιάς των...

Μιά άπότομη στροφή, ένα άπρόοπτο γλύστρημα του αυτοκινήτου, μία μικρή ξαφνική θλάση, ένα άνεπίσθητο εμπόδιο, μπορούσε νά τους έκσφενδύνη και τους δυό στους τρομερούς

γκρεμούς πού χάσκουν ίλιγγιώδεις στο δρόμο πού πάει προς τό Τατόι. Κι' όμως ό πρίγκηψ, δέν λιγότευτε τό δρόμο του αυτοκινήτου του. Δέν τόν φόβιζε ό κίνδυνος. 'Αδιαφορούσε για τό θάνατο, άφοψ' θρισκόταν στο πλάι του η αγάπημένη του 'Ασπασία...

'Ο κίνδυνος!...
Τίποτε δέν τραβούσε και δέν έγοήτευε τόσο τόν πρίγκηπα 'Αλέξανδρο, όσο αυτός. 'Εκεί πού οι άλλοι άνθρωποι έτρεμαν κι' έπάγαναν από φρίκη, ό πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, έφηθος άκόμα, αίσθανόταν χαρά κι' άγαλλίαση έξαιρετική.

'Ο,τι έφόβιζε τους θάλλους, αυτόν τόν ένθουσίαζε...

Τό άγγιγμα του άνάτου, πού κάνει τους θητους νά πύσσουν και νά άνατριγιάζουν από τρομάρα, έκανε τόν πρίγκηπα, τόν τόσο νέο και τόσο ευτυχισμένο, νά μεθά από χαρά, ν' άγαλλεται, νά ένθουσιάζει...

Μεταξύ των άπειρων άνεκδότων, πού διηγούνται για τόν ριψοκίνδυνο χαρακτήρα και την πρωτοφανή τόλμη του 'Αλεξάνδρου, είνε και τό έξής:

'Όταν θρισκόταν στο μέτωπο, ένα άεροπλάνο φάνηκε άξανα, ένα πρωί, στο βάθος του ορίζοντος.

Οι άξιωματικοί πού συνώδευσαν τόν πρίγκηπα, άνηούχησαν. Τό άεροπλάνο τραβούσε ίσια προς τό μέρος πού θρισκόντουσαν. Κι' όταν πλίσιασε άρκετά, δέν δυσκολεύτηκαν νά τό άναγνωρίσουν. 'Ήταν έχθρικό.

Οι άξιωματικοί και οι στρατιώτες έπεσαν άμέσως πρηνείς. Οι ίππείς άφίππευσαν και κρύφτηκαν πίσω από μερικά δέντρα.

Μόνον ό πρίγκηψ 'Αλέξανδρος έστεκε όρθιος, άτάραχος και γαλήνιος, σαν νά μη συνέβαινε τίποτε τό έξαιρετικό.

—Προφυλαχθήτε, 'Υψηλότατε! τού φώναζε ό ύπασπιστής του, μέ φωνή η όποία έπάλλετο από την άγωνία.

Μά ό 'Υψηλότατος, ούτε κουνηθήκε καν από τη θέσι του.

—'Υψηλότατε, προφυλαχθήτε! Ξαναφώναζε ό ύπασπιστής του πρίγκηπου. Τό άεροπλάνο είνε έχθρικό.

Τό άεροπλάνο είχε φτάσει τη στιγμή αυτή επάνω ακριβώς από τό μέρος, στο όποιο θρισκόντουσαν.

'Ο κίνδυνος ήταν μεγάλος.

Καί πράγματι, σέ λίγα δευτερόλεπτα, μία όβις έπεσε από ψηλά κι' έσκασε άντίκρυ στον πρίγκηπα, σέ μικρή σχετικώς άπόσταση.

Οι άξιωματικοί άγωνιόυσαν.

Πετάχτηκαν άμέσως επάνω, κι' ένώ τό άεροπλάνο άπεμακρόνουν, πλίσιασαν τόν 'Αλέξανδρο άνήουχη και ταγαγμένοι.

'Αλλά ό πρίγκηψ ήταν άτάραχος. Τους καθούχασε, τους είνε πώς δέν έπαθε τίποτε άπολότως, κι' άμέσως κατόπι έβγαλε τό καπέλλο του και χαίρετσε τό έχθρικό άεροπλάνο, φωνάζοντας:

—Ούρρά!... Ούρρά!...

'Όσο ό καιρός περνούσε, η συμπαθεια πού ένωνε τόν 'Αλέξανδρο και την 'Ασπασία Μάνου, γινόταν πιο μεγάλη και πιο θερμή.

'Ο πρίγκηψ έπιζητούσε μέ κάθε τρόπο νά την βλέπη και νά θρισκεται κοντά της. 'Όταν ήσαν μαζί ήταν εύτυχής. 'Όταν η 'Ασπασία έλειπε, τίποτε δέν μπορούσε νά τόν κινή νά εύθυμιση. 'Ήταν άθιμος, χωρίς κέφι, χωρίς διάθεση.

Κι' αυτές η έκδρομές στις γύρω έ-

'Ο άείμηνητος 'Αλέξανδρος όταν ήταν Βασιλέας

εσχές, κι' αυτές ή ιλιγγιώδεις αυτοκινητοδρομίες, δεν παρείχαν στον 'Αλέξανδρο καμιά εξαιρετική ευχαρίστησι, χωρίς την συντροφιά της 'Ασπασίας.

Αυτή ήταν για τον νεαρό πρίγκηπα ή χαρά.

Αυτή ήταν το φως και ή θαλπωρή.

Η άγαπητή του για την ώρα ή Αθίδα είχε μεγαλώσει, ξεχειλίσει στην καρδιά του, είχε γίνει πια άπαιτητική, θρασυαντική. Καταλάβαινε πλέον, πολύ καλά, ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς τή νέα, που τόσο εκτιμούσε, τόσο συμπάσθεσε, τόσο ελάτρευε.

Τι άξια είχαν γι' αυτόν ο τίτλος του πρίγκηπα και κάθε τιμή και κάθε ευτυχία και απόλαυση, έξ' αυτού άπορρέουσα.

Ήταν πρόθυμος να τή εγκαταλείψει όλα, να τή περιφρονήσθ' όλα, για να κερδίσει τήν καρδιά της δεσποινίδος Μάνου.

Τήν έρωτική μελαγχολία και θλίψη του πρίγκηπος, τήν αντελήφθη πρώτη, τήν έμάντεψε και τήν εξήγησε άκοιθώς και άσφαλώς ή αδελφή του, ή άγαπητή του πριγκηπισσα 'Ελένη.

"Όπως γράφαμε και σε προηγούμενο κεφάλαιο, ο πρίγκηπος 'Αλέξανδρος άγαπούσε υπερβολικά τήν 'Ελένη, τήν άγαπούσε περισσότερο άπ' όλους τους άλλους αδελφούς του.

Σαν να έμάντεψε τή τραγικό μέλλον, τή όποιον έπεφύλασσαν ή σκληρή κι' άδυσόπητη Μαίρα στην ώρασι και καλόκαρδη 'Ελληνίδα πριγκηπισσα, ο 'Αλέξανδρος ένοιαθε γι' αυτήν τρυφερότατη άγάπη.

Ποτέ δεν τήν άνήθηκε τίποτε. Ήταν πάντα καλός και πρόθυμος μαζί της...

"Αλλά και ή πριγκηπισσα 'Ελένη άγαπούσε πολύ τόν αδελφό της. Σαν να έμάντεψε κι' αυτή ότι θα τόν έχανε πολύ γρήγορα, τόν περιέβαλε μ' εξαιρετική συμπάθεια και τρυφερότητα.

"Έτσι, οι δυο αδελφοί δεν είχαν μυστικά ή ένας από τόν άλλο. Κι' ήταν ή 'Ελένη είδε τόν 'Αλέξανδρο λυπημένο και δυσθυμο, τόν έπρεο ιδιαιτέρως και τόν ρώτησε μ' ένδιαφέρον:

—'Αλέξανδρε, άπαιτώ να μου πής τί έχεις. Γιατί είσαι λυπημένος;

—Δεν έχω τίποτε, άπάντησεν ο 'Αλέξανδρος, κοκκινίζοντας ελαφρά.

—Δεν μου λές τήν αλήθεια, 'Αλέξανδρε. Δεν μ' άγαπάς λοιπόν πια; Δεν έχεις έμπιστοσύνη σε μένα;

—Μη μου μιλάς έτσι σκληρά, 'Ελένη. Σ' άγαπώ περισσότερο από καθετί άλλο στον κόσμο.

—'Ανοιξέ μου τότε τήν καρδιά σου. Πές μου τί έχεις.

—Μά...τίποτε. 'Απολύτως τίποτε...

—Δεν λές αλήθεια, 'Αλέξανδρε. Κάτι έχεις και μου τό κρύβεις. Δεν είσαι πια ο ίδιος. Έχεις αλλάξει πολύ. 'Εσύ, ο τόσο χαρούμενος και γελαστός, έχεις γίνει κατασφύρης και μελαγχολικός. Γιατί; Τι σου συμβαίνει; Έχεις κανένα μυστικό; Και δεν μπορείς να τό μάθω έγω τό μυστικό αυτό; 'Εγώ, ή άγαπημένη σου αδελφούλα;...

Ο 'Αλέξανδρος συγκινήθηκε. Χαμήλωσε τό θέλημα του, αλλά δεν είπε λέξη.

Η 'Ελένη όμως δεν άπελπίστηκε. Δεν υποχώρησε. Δεν είχε έξ' άλλοο ανάγκη να τή εξηγήσθ' ο αδελφός της για να μάθθ' τό μυστικό του.

Τό μυστικό αυτό, τό τόσο βαθεία κρυμμένο στην καρδιά του πρίγκηπος, τό ήξερε, τό είχε μαντέψει, ήξερε καλά, πολύ καλά, γιατί ο 'Αλέξανδρος ήταν μελαγχολικός και άθυμος τόν τελευταίο καιρό. ήξερε πολύ-πολύ καλά, τι είδους αίσθημα είχε ριζώσει, είχε φωτισμένο στην καρδιά του αδελφού της. Μα δεν ήθελε να φωνή ότι ήξερε τό μυστικό του. 'Επιθυμούσε να τή μιλήσθ' ο ίδιος γι' αυτό.

—Λοιπόν, 'Αλέξανδρε, δεν μου λές τί έχεις; Τό ξανάψε σε λίγο.

—Τί έχω; άπάντησε μηχανικά ο 'Αλέξανδρος.

—'Είσαι λυπημένος. Δεν είν' έτσι;

—Λοιπόν ναι, είμαι λυπημένος.

—Και για ποιό λόγο;

Πάλι έδίστασε ο 'Αλέξανδρος. Μά ο διαταγμός του αυτός δεν κράτησε πολύ.

Στήριξε τέλος τό ειλικρινές βλέμμα του στα μάτια της αδελφής του και τήν είπε με φωνή συγκινημένη:

—Λοιπόν ναι, 'Ελένη. Έχω ένα μυστικό, που με βασανίζει τρομερά τόν τελευταίο καιρό...

—'Αλήθεια! Και τό εκρυβές άπό μένα;

—Σου ζητώ συγγνώμη, 'Ελένη. 'Αλλά τό μυστικό μου αυτό τό θεωρώ ίερο. Είσαι ή πρώτη, στην όποια άνοιγώ τήν καρδιά μου.

—Μίησέ μου ελεύθερα, 'Αλέξανδρε. Κι' έχω έμπιστοσύνη σε μένα. Ξέρεις πόσο σ' άγαπώ και πόσο ενδιαφέρομαι για σένα!..

—Λοιπόν, αδελφούλα μου, άγαπώ!

—Αυτό ήταν όλο.

—Ω, μη μιλάς έτσι, άγαπητή μου 'Ελένη! Δεν πρόκειται για κανένα έπιπόλαιο αίσθημα. 'Αγαπώ ειλικρινώς, άγαπώ τρελλά, άγαπώ, μ' όλη τή δύναμη τής ψυχής μου.

—Σέ πιστεύω, 'Αλέξανδρε. Ξέρω, καλύτερα από κάθε άλλοο, τήν καρδιά σου. Ξέρω καλά τά αισθήματά σου. Δεν φαντάζομαι λοιπόν ότι ή κόρη που τήν μιλάς με τήν άγάπη σου, τή μεγάλη σου άγάπη, δεν ανταποκρίνεται στο αίσθημά σου. Είμαι βέβαιη πώς θα σ' άγαπά κι' αυτή, όποια κι' άν είναι, μ' όλη τήν τήν καρδιά. Δεν είν' έτσι;

—'Ισως, 'Ελένη. Αυτό πιστεύω κι' έγώ. Γιατί ή κόρη που άγαπώ, είναι τόσο ευγενική και τόσο καλόκαρδη!..

—Ευγενική και καλόκαρδη;

—Ναι, 'Ελένη. Αυτή είναι ή αλήθεια. Η κόρη που άγαπώ είν' ένας άγγελος!

Η πριγκηπισσα 'Ελένη χαμογέλασε πονηρά.

Ο 'Αλέξανδρος τό άντελήφθη.

—Γιατί γελάς, 'Ελένη; τήν ρώτησε. Δεν πιστεύεις λοιπόν στη δύναμη και στην ειλικρινεία του αισθήματός μου; Φαντάζεσαι μήπως, ότι είμαι υπερβολικός στην περιγραφή των ψυχικών χαρακτηρισμών τής νέας που λατρεύω;

—'Όχι, 'Αλέξανδρε. Πώς σου πέρασε αυτή ή ιδέα;

—Σέ είχα να χαμογέλας, αδελφούλα μου...

—Ναι, χαμογέλασα, 'Αλέξανδρε. Μά όχι για τήν αίτία που φαντάζεσαι. Χαμογέλασα, γιατί άν δεν πέφτω έξω-έμάντεψα τήν κόρη που σου πήρε τήν καρδιά, τήν κόρη με τά ευγενικά αισθήματα και τήν καλή καρδιά...

—Τήν έμάντεψες; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος συγκινημένος.

—Φυσικά τήν έμάντεψα. Κι' άμέσως μάλιστα.

—Τότε...ποια νομίζεις πώς είναι;

—Η δεσποινίς 'Ασπασία Μάνου!

Ο 'Αλέξανδρος κοκκίνισε ελαφρά.

—Λοιπόν; Δεν άπαντάς; τόν ρώτησε ή πριγκηπισσα 'Ελένη.

—'Επείσο έξω μήπως; Δεν είναι ή δεσποινίς 'Ασπασία; Κρίμα!..

—Αυτή είναι, άπάντησε με σοβαρή φωνή ο 'Αλέξανδρος.

—Βλέπεις λοιπόν πώς δεν έκαμα λάθος;

—Ναι, 'Ελένη, δεν έκαμες λάθος. Αυτή είναι. Αυτή... Η δεσποινίς Μάνου...

—Και λοιπόν; Γιατί στενοχωρείσαι; Γιατί ύποφέρεις; Δεν σ' άταγαπά μήπως; Δεν τό πιστεύω...

—Νομίζεις, 'Ελένη, πώς μ' άγαπά κι' αυτή; Σε παρακαλώ, μίησέ μου ειλικρινώς. Σε τί γυναίκες μαντεύετε πιο εύκολα και πιο άκριβώς τί συμβαίνει στις περιστάσεις αυτές.

—Θές να σου μιλήσω ειλικρινώς;

—Ναι, ναι... Θέλω να μου πής τήν αλήθεια, έστο κι' άν ή άλήθεια αυτή πρόκειται να με λυπήσθ'.

—Δεν θα σε λυπήσθ' καθόλου. 'Αντιθέτως μάλιστα θα σ' ευχαριστήσθ'. Γιατί ή δεσποινίς Μάνου σ' άγαπά επίσης, μ' όλη τή

Η 'Ασπασία Μάνου, τήν εποχή του ειδυλλίου της με τόν 'Αλέξανδρο

δυναμι της καρδιάς της.

Ο πρίγκιπ Αλέξανδρος συγκινήθηκε.

Τα έκφραστικά του μάτια γέμισαν από ένα φως, χαράς.

—Μ' αγαπά!... φιθύρισε. Μ' αγαπά!... "Ω, αν ήξερες ποσο ευτυχισμένο με κάνουν τα λόγια σου, αγαπητή μου Έλενη! Ναι, είμαι πολύ ευτυχισμένος. Γιατί κι' εγώ, παρ' όλες τις στιγμιαίες αμφιβολίες μου και τους δισταγμούς μου, πιστεύω κι' ελπίζω σοβαρώς πως η δεσποινίς Μάνου μ' αγαπά."

—Κι' αυτή είνε η αλήθεια, Αλέξανδρε.

—Ερσιςκει λοιπόν πως αείζει την αγάπη μου ή δεσποινίς Άσπασια;

—Ναι, Αλέξανδρε. Είνε πολύ-πολύ αξιολάτρευτη. Είνε μετ' κόρη ανεκτίμητη, ανήκει σέ μιά απ' τις καλύτερες οικογένειες της πρωτεύουσας, είνε ωραία κι' ευγενική, είνε η κόρη που σου ταιριάζει απολύτως, με λίγα λόγια.

—Αν τ' αίσθημά μου ήταν επιτολαιο και συνεπώς προσωρινό, είπειν ο Αλέξανδρος, δέν θά σοφ έκανα καθόλου λόγο γι' αυτό. Αλλά—κι' αυτό είνε τ' ο πιο σοβαρό αγαπώ τή διδα Μάνου μ'—δλη τή δύναμη της ψυχής μου, μ'—δλη μου τήν καρδιά, και καταλαβαίνω πως δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς αυτήν...

—Η πριγκήπισσα Έλένη κατάλαβε τί εσήμαιαν τά λόγια αυτά του αδελφού της και του επάντησε αδιατάκτως:

—Δέν πρέπει νά σέ θασανίζη ή σκέψις αυτή, Αλέξανδρε. Η δεσποινίς Μάνου, είνε αξία και σ' ζυγός σου νά γίνη.

Ο Αλέξανδρος πετούσε απ' τή χαρά του.

—Αγαπητή μου Έλενη, είπει στην πριγκήπισσα, αν ήξερες ποσο ευτυχισμένο μ' έκαμες!

—'Ότε δέν θά είσαι πια μελαγχολικός και άθυμος;

—'Όχι, Έλενη.

—Δέν είχες δικηο άλλωστε νά στενοχωρήσαι χωρίς λόγο.

—Δέν έστενοχωριόμουν χωρίς λόγο, αδελφούλα μου. Στενοχωριόμουν και στενοχωρούμαι, για τί δέν βλέπω συχνά τή διδα Μάνου.

—Πιο συχνά απ' ό,τι τήν βλέπεις;

—Ναι, Έλενη. Πιο συχνά. Καθημερινώς, αν είνε δυνατόν. Κι' αυτό εξαρτάται από σένα. Σ'όμποεις νά τήν καλής ή σ' ανάκτορα ή για καμιά έκδρομή, χωρίς νά υπάρχει κίνδυνος παρεξηγήσεως. Κάμε μου τή χάρι αυτή, Έλενη.

—'Αφού τ'ό θέλεις, δέν θά σοφ άρνηθώ. Θά καλώ σ'ό έξής συχνότερα τή δεσποινίδα Άσπασια σ' ανάκτορα. Είσ' ευχαριστημένος;

—Ναι, πολύ, αδελφούλα μου. Είσαι ανεκτίμητη, αγαπητή μου Έλενη, και δέν θά ξεχάσω ποτέ τήν καλωσύνη σου...

Πραγματικώς, ή πριγκήπισσα Έλενη, καλούσε πιο συχνά τώρα τή δεσποινίδα Μάνου σ' ανάκτορα. Τ'ό έκανε αυτό, θέσθαι ότι 'Ο αδελφός του Αλεξάνδρου, πρίγκιπ Παύλος, τήν έποχή του ειδυλλίου Τί ξέρεις και τί άκουεις, Έλε, Παύλο, μη διατάξεις. Δέν ενδιαφέρομαι για μένα;

—'Εται, μ' άρραει νά θυμώνω. —Μά εγώ δέν σοφ είπα τίποτε προσβλητικό. —Αυτό δά έλεμπε. —'Ότε και με ενδιαφέρουν έμένα, Αλέξανδρε, οι περιπάτοι που κάνετε...

—Που «κάνουμε» είπει; Για στάσου. Έλε, δώ... Σ'άν πολυ νά ζήτησες, μοφ φαίνεται. Με ποίον «κάνουμε» περιπάτους; 'Ο Παύλος έσάτισε. —Μήπως ξέρω κι' εγώ... φιθύρισε.

—Ξέρεις και παραξέρεεις. Και γι' αυτό θέλω νά μοφ πής νά ιαθά κι' εγώ αυτό που ξέρεις, Παύλο. Νά κυττάξης άλλοτε σ'ό μαθημάτά σου και νά μην άνακατεθείσαι στις ζένες δουλειές.

—Μά γιατί θυμώνεις; —'Εται, μ' άρραει νά θυμώνω. —Μά εγώ δέν σοφ είπα τίποτε προσβλητικό. —Αυτό δά έλεμπε. —'Ότε και με ενδιαφέρουν έμένα, Αλέξανδρε, οι περιπάτοι που κάνετε...

—Που «κάνουμε» είπει; Για στάσου. Έλε, δώ... Σ'άν πολυ νά ζήτησες, μοφ φαίνεται. Με ποίον «κάνουμε» περιπάτους; 'Ο Παύλος έσάτισε. —Μήπως ξέρω κι' εγώ... φιθύρισε.

λυμενο τις περιστάσεις, για να κερδίση τήν καρδιά του πρίγκιπτος. Ήταν τόσο περήφανη, ώστε θά προτιμούσε νά καταπνίξη τ'ό αίσθημά της, παρά νά δώση άφορμή δυσμενών σχολίων είνε έάρος της.

Με λίγα λόγια, ή ημέρα της αμφοίβιας έκμυστηρέσεως, μεταξύ τών δυο έρωτευμένων, δέν είχε φτάσει ακόμα.

Τ'ό τρυφερό αίσθημα του πρίγκιπτος για τήν ωραία Άσπια, άρχισαν νά τ'ό ματεύουν και νά τ'ό υπεισιάζονται, αιγια-αιγια, οι αυλικοί κύκλοι πρώτοι.

Κανείς όμως δέν έφερε τ'ό παραμικρό πρόσκομμα σ' αυτό, γιατί όλοι έσέβοντο τόν πατέρα της Άσπασιας κι' όλοι έκτιμούσαν κι' αγαπούσαν τήν κόρη του.

Με τόν καιρό έπίσης έπληθροφορήσαν τά διατρέχοντα και οι γονείς του πρίγκιπτος.

Τ'ό έμαθαν πρώτα οι άλλοι πρίγκιπτες και κατόπιν ή Κωνσταντίνος και ή Σοφία.

Κι' όμως δέν έφρασαν κανένα έμποδιο σ'τήν εξέλιξη του αίσθηματός του, δέν έκαμαν τήν παραμικρή παρατήρησι ή νοθεύσια σ'τόν Αλέξανδρο, όπως θά συνέβαινε άσφαλώς, σέ μιά άλλη βασιλική οικογένεια, σ' ένα, από τούς ηγεμονεύοντας οικους της Εύρώπης, όπου οι έρωτες και τά συναικεία τών πριγκήπων κανονίζονται από τήν διπλωματία, ή όποια, ως γνωστόν, ούδέποτε σκέπτεται με τήν καρδιά.

Πρώτος ή μικρός πρίγκιπ Παύλος, ή αδελφός του Αλεξάνδρου, έδωσε σ'τόν πρίγκιπα νά καταλάβη ότι τ'ό ειδύλλιο του ήταν γνωστό σ'τούς γονείς του.

Με τήν άσέβεια που τόν γαροκλήριζε ή μικρός πριγκήπτος, είπει μιά μέρα σ'τόν Αλέξανδρο:

—Στήν έξοχή ήσουν πάλι σ'ήμερα;

—Ναι, τ'ό άπάντησε ή Άλέξανδρος. Γιατί ρωτάς, Παυλάκη;

—'Α, έτσι, χωρίς λόγο, άπάντησε ή μικρός πρίγκιπ, χαμογελώντας.

Τ'ό Αλεξάνδρου τ'ό μπήκαν φύλλοι σ' τ'αυτία.

—'Άκουσε νά σοφ πώ, είπει σ'τόν Παύλο. Νά κυττάξης άλλοτε τ'ό μαθημάτά σου και νά μην άνακατεθείσαι στις ζένες δουλειές.

—Μά γιατί θυμώνεις;

—'Εται, μ' άρραει νά θυμώνω.

—Μά εγώ δέν σοφ είπα τίποτε προσβλητικό.

—Αυτό δά έλεμπε.

—'Ότε και με ενδιαφέρουν έμένα, Αλέξανδρε, οι περιπάτοι που κάνετε...

—Που «κάνουμε» είπει; Για στάσου. Έλε, δώ... Σ'άν πολυ νά ζήτησες, μοφ φαίνεται. Με ποίον «κάνουμε» περιπάτους;

'Ο Παύλος έσάτισε.

—Μήπως ξέρω κι' εγώ... φιθύρισε.

—Ξέρεις και παραξέρεεις. Και γι' αυτό θέλω νά μοφ πής νά ιαθά κι' εγώ αυτό που ξέρεις, Παύλο. Νά κυττάξης άλλοτε σ'ό μαθημάτά σου και νά μην άνακατεθείσαι στις ζένες δουλειές.

—Μά γιατί θυμώνεις; —'Εται, μ' άρραει νά θυμώνω. —Μά εγώ δέν σοφ είπα τίποτε προσβλητικό. —Αυτό δά έλεμπε. —'Ότε και με ενδιαφέρουν έμένα, Αλέξανδρε, οι περιπάτοι που κάνετε...

—Που «κάνουμε» είπει; Για στάσου. Έλε, δώ... Σ'άν πολυ νά ζήτησες, μοφ φαίνεται. Με ποίον «κάνουμε» περιπάτους; 'Ο Παύλος έσάτισε. —Μήπως ξέρω κι' εγώ... φιθύρισε.

—Μά γιατί θυμώνεις; —'Εται, μ' άρραει νά θυμώνω. —Μά εγώ δέν σοφ είπα τίποτε προσβλητικό. —Αυτό δά έλεμπε. —'Ότε και με ενδιαφέρουν έμένα, Αλέξανδρε, οι περιπάτοι που κάνετε...

—Που «κάνουμε» είπει; Για στάσου. Έλε, δώ... Σ'άν πολυ νά ζήτησες, μοφ φαίνεται. Με ποίον «κάνουμε» περιπάτους; 'Ο Παύλος έσάτισε. —Μήπως ξέρω κι' εγώ... φιθύρισε.

—Μά γιατί θυμώνεις; —'Εται, μ' άρραει νά θυμώνω. —Μά εγώ δέν σοφ είπα τίποτε προσβλητικό. —Αυτό δά έλεμπε. —'Ότε και με ενδιαφέρουν έμένα, Αλέξανδρε, οι περιπάτοι που κάνετε...

—Που «κάνουμε» είπει; Για στάσου. Έλε, δώ... Σ'άν πολυ νά ζήτησες, μοφ φαίνεται. Με ποίον «κάνουμε» περιπάτους; 'Ο Παύλος έσάτισε. —Μήπως ξέρω κι' εγώ... φιθύρισε.

—Μά γιατί θυμώνεις; —'Εται, μ' άρραει νά θυμώνω. —Μά εγώ δέν σοφ είπα τίποτε προσβλητικό. —Αυτό δά έλεμπε. —'Ότε και με ενδιαφέρουν έμένα, Αλέξανδρε, οι περιπάτοι που κάνετε...

—Που «κάνουμε» είπει; Για στάσου. Έλε, δώ... Σ'άν πολυ νά ζήτησες, μοφ φαίνεται. Με ποίον «κάνουμε» περιπάτους; 'Ο Παύλος έσάτισε. —Μήπως ξέρω κι' εγώ... φιθύρισε.